

PAS-aanpak

Column Franca Damen

Laat ik me eerst even voorstellen. Ik ben Franca Damen, 27 jaar, trotse boerendochter en nu vier jaar als advocaat werkzaam bij Linssen cs Advocaten in Tilburg. Met het agrarische bloed door mijn aderen stromend, sta ik nu menig boer met een passie voor mijn vak bij. De regels voor de agrarische sector zijn complex en veelomvattend en bovendien continu aan verandering onderhevig. Dit vormt voor veel boeren een verschrikking, voor mij juist een – wellicht onbegrijpelijke – drijfveer. Vanuit de politiek bestaat weliswaar de wens om de regeldruk te verminderen, maar tot op heden lijkt het tegendeel werkelijkheid. Recente voorbeelden zijn de aanscherping van de normen voor de ammoniakemissie uit stallen in het Besluit emissiearme huisvesting landbouwhuisdieren en de aanscherping van de normen voor de aanwending van dierlijke mest in het Besluit gebruik meststoffen. Beide aanscherpingen zijn voorgesteld om de ammoniakemissie vanuit de veehouderij te verminderen om zo ontwikkelingsruimte te bieden in het kader van de programmatische aanpak stikstof. Daarvoor zal op zijn beurt de Natuurbeschermingswet 1998 worden gewijzigd. De vergunningverlening op

grond van deze wet vormt op dit moment voor velen een werkelijke crime. Om de vergunningverlening vlot te trekken is de Programmatische Aanpak Stikstof (PAS) voorgesteld. De hiervoor benodigde wetswijziging is inmiddels door zowel de Tweede als de Eerste Kamer aangenomen. Dit ondanks alle kritiek die er op de Programmatische Aanpak Stikstof bestaat. Kritiekpunten worden weggewimpeld of stug genegeerd. Zoals een Kamerlid zelfs tegen me zei: „Als de PAS nu eens al voor 60 procent goed is, dan komt de overige 40 procent op een later moment wel.”

Een voor mij persoonlijk onjuiste en vooral ook onbegrijpelijke insteek. Als met de PAS een verbetering van de vergunningverlening op grond van de Natuurbeschermingswet wordt beoogd, dan dienen eventuele knelpunten toch onderkend en opgelost te worden? Het is nog maar de vraag of de PAS tot een verbetering zal leiden en juridisch stand zal houden. Bestaat er dan nog wel de mogelijkheid om die overige 40 procent op te lossen? De PAS komt op mij dan ook niet over als een programmatische aanpak, maar als een problematische aanpak. ■